

๑

กลิ่นคาวเลือดที่ลอยมาแตะจมูกและของเหลวเหนียวเหนอะที่
ลัมผัสอยู่ตามผิวหนัง ทำให้ร่างที่นอนตะแคงคว่ำหน้าอยู่บนพื้นเริ่มรู้สึกตัว
คือเรียวขมวดเข้าหากัน ระหว่างที่เปลือกตาปรือขึ้นช้าๆ เผยให้เห็นดวงตา
กลมโตสีอำพันแปลกตา

เจ้าของร่างกะพริบตาสองสามครั้ง ก่อนที่ดวงตาสีอำพันจะเปลี่ยน
เป็นสีน้ำตาลเข้มเกือบดำและแววว่องในนั้นจะจางหายไป หล่อนยันตัวขึ้น
แต่ต้องชะงักกลางคัน ใบหน้าเหยเกิดด้วยความเจ็บปวด เมื่อรู้สึกถึงอาการ
เจ็บแปลบคล้ายกับถูกเข็มหมื่นเล่มทิ่มแทงไปทั่วร่าง

รัชนีศสูตรหายใจเข้าลึก กดข่มอาการปวดแปลบผืนตัวลุกขึ้นนั่ง
กวาดตามองไปรอบห้องนอนของหล่อนอย่างแปลกใจ ก่อนจะนึ่วหน้าเมื่อ
รับรู้ถึงอากาศเย็นๆ ที่พัดผ่านผิวหนังและยอดอกอวบอิมของหล่อน

หญิงสาวก้มหน้าลงแล้วเบิกตากว้างมองร่างเปลือยเปล่าของตัวเอง
ที่อาบไปด้วยเลือดอย่างตกใจ

เลือดสีแดงคล้ำที่ส่งกลิ่นคาวจนพะอืดพะอมหยุดติงๆ จากปลายนิ้วทั้งสิบของหล่อน!

รัชนิศอำปากค้าง ตะลึงมองสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าอย่างพูดอะไรไม่ออก ได้แต่นั่งเฝ้าพลิกมือเนียนเลือดไปมา

เกิดอะไรขึ้น ทำไมหล่อนมานอนแก้ผ้าจมกองเลือดอยู่ตรงนี้?

หญิงสาวยังจับต้นชนปลายไม่ถูก

หรือว่าหล่อนกำลังฝัน?

ต้องใช้แน่ๆ หล่อนกำลังฝัน เรื่องนี้ต้องไม่ใช่เรื่องจริง...

ถึงจะบอกตัวเองเช่นนั้น แต่ไม่ว่าหล่อนจะตอบ จะหยิก หรือสร้างความเจ็บปวดให้ตัวเองอย่างไร สิ่ง que เห็นอยู่ตรงหน้าก็ไม่ยอมหายไป

ทุกอย่างเป็นความจริง!

หัวใจหญิงสาวหนาวเหน็บ ดวงตาคู้งามเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก หล่อนลุกพรวดพราดขึ้นยืน ไม่นำพากับอาการปวดแปลบตามร่างกาย ล้ารจหาบาดแผลบนตัวอย่างรวดเร็ว

ทว่าสิ่งที่หล่อนพบกลับทำให้หล่อนตกใจยิ่งกว่า

บนร่างของหล่อนไม่มีบาดแผลสักนิด ฉะนั้นเลือดที่ปรากฏอยู่บนตัว จึงไม่ใช่เลือดของหล่อน!

รัชนิศกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอด พยายามคิดว่าเลือดที่เฝื่อนไปทั่วตัว หล่อนเป็นเลือดของใคร สิ่งสุดท้ายที่จำได้คือ หล่อนอาบน้ำเสร็จก็เปลี่ยนไปสวมชุดนอนแล้วป็นขึ้นเตียง ก่อนจะหลับไปอย่างรวดเร็ว แต่ไม่รู้ทำไม หล่อนถึงได้มานอนเปลือยอยู่บนพื้น แถมตามตัวยังเต็มไปด้วยเลือดอย่างนี้

หญิงสาวเฝยหน้ามองเวลาจากนาฬิกาแขวนบนผนังที่อยู่ห่างไปราวสองเมตร เข้มลิ้นและเข้มยวาทที่เรีองรองด้วยแสงสีเขียวยสะท้อนแสงท่ามกลางความมืดสลัวในห้องบอกว่าเพิ่งเข้าสู่วันใหม่ได้ไม่กี่ชั่วโมง

“ตีสาม?” หล่อนพึมพำแล้วส่ายหน้า

จำได้ว่าหล่อนช้านอนตอนห้าทุ่ม แสดงว่าหล่อนเพิ่งหลับไปได้แค่

สี่ชั่วโมงเท่านั้น...

ไม่รู้ว่าจะเวลานั้นเกิดอะไรขึ้น ทำไมหล่อนถึงทำอะไรไม่ได้เลย...

ที่สำคัญเสื้อผ้าของหล่อนหายไปไหน?

หญิงสาวกวาดตาส่องไปทั่วห้องแต่ไม่พบชุดนอนตัวเอง สิ่งผิดปกติที่เห็นมีแค่หน้าต่างบานใหญ่ข้างเตียงนอนเปิดกว้างอยู่เท่านั้น

“ก่อนนอนฉันปิดหน้าต่างแล้วไม่ใช่เหรอ ทำไมมันถึงเปิดอยู่?”
เจ้าตัวนิ่วหน้า

ทุกคืนก่อนเข้านอน หล่อนจะปิดหน้าต่างมิดชิดเพื่อป้องกันอันตรายจากมิถุนาชีพ จึงน่าแปลกที่คืนนี้หน้าต่างกลับถูกเปิดทิ้งไว้และเมื่อเดินไปตรวจสอบก็พบว่าบริเวณหน้าต่างไม่มีร่องรอยขัดแงะใดๆ

“เฮ้อ... แยกกลายเป็นคนความจำเสื่อมไปตั้งแต่เมื่อไหร่วะไอ้ชนิด”

รัชนิศหน้ามูย หงุดหงิดเล็กน้อยที่ทำอะไรไม่ได้ หล่อนถอนใจพริตเดินดุ่มเข้าไปในห้องน้ำอย่างไม่สนใจอะไรอีก จัดแจงอาบน้ำสระผมล้างคราบเลือดและกลิ่นคาวบนตัวจนหมด จากนั้นจึงออกมาทำความสะอาดห้องนอนและนำผ้าเช็ดตัวไปแขวนเสื้อลงไปที่สวนหลังบ้าน

แม้หล่อนจะยังไม่รู้ว่าคราบเลือดบนตัวเป็นของใครและทำไมถึงมาอยู่บนตัวหล่อนได้ แต่เพื่อความปลอดภัย หล่อนต้องทำลายหลักฐานทุกอย่างไปก่อน จะเหลือแค่เศษผ้าเช็ดตัวเสื้อเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่งเอาไว้ตรวจสอบเท่านั้น

หวังว่าเจ้าของเลือดบนตัวหล่อนจะยังอยู่ดีมีสุขและปลอดภัยไว้เรื่องราวนะ...

ร่างสูงโปร่งในชุดนอนสีน้ำตาลเข้มถอนใจยาว ยืนกอดอกมองเปลวไฟสีส้มที่ลุกโชนอยู่ในถังสังกะสีบนสวนหลังบ้านอย่างหนักใจ

เสียงตึงตังจากบันไดดังนำมาก่อนที่ร่างโปร่งบางจะวิ่งมาหนึ่งแหมะบนเก้าอี้ในโต๊ะอาหารและคว้าขนมปังปิ้งทาน้ำพริกเผาจากจานกลางโต๊ะขึ้นมาเคี้ยวหับๆ คนที่นั่งตมิกาแพอยู่ก่อนวางถ้วยกาแฟในมือลง ขมวดคิ้ว

มองผู้มาใหม่

“แกจะเดินให้มันเบาๆ หน่อยไม่ได้หรือวะ เดินที่บ้านจะกลม ดิที่บ้านนี่เพิ่งสร้างมาได้ไม่ถึงปี ไม่อย่างนั้นคงได้ทรุดกันบ้างละ” คนพูดทำหน้าเหนื่อยหน่าย ผิดกับแวตาที่เจือด้วยความรักความเอ็นดู

“ตกลงพอจะเอาใจกันแน่ เวลาฉันเดินเบาๆ ก็หาว่าอย่าเข้ามาทำให้ตกใจ พอทำเสียงดังนำมาก่อนก็บ่นอีกว่าจะทำบ้านพัง ฉันเอาใจไม่ถูกแล้วนะ” รัชนิศแกล้งว่า

หล่อนหยิบแก้วนมที่บิดาวางเตรียมไว้ขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมด แล้วคว้าหนังสือพิมพ์บนโต๊ะมาเปิดอ่านเพื่อดูว่ามีข่าวอะไรน่าสนใจบ้าง

“เวลาแกเดินมาเงียบๆ ไม่ให้ส้อมให้เสียงก็เงียบเกิน ทำเอาข้าตกใจ หัวใจจะวายตายไปตั้งหลายรอบนี่หว่า”

“โอ้...พ่อเพิ่งจะทำลิบทำเอง ยังพิตเปรี้ยววังโหลจับผู้ร้ายได้สบายมาก ไม่หัวใจวายตายง่ายๆ หรือก”

บารุงค่อนข้างปะหลับปะหลือก มองเจ้าของใบหน้าได้รูปสวยที่ตัดผมเสียสั้นๆ อดอย่างปลงๆ รัชนิศอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้ากับกางเกงยีนทะมัดทะแมง มองด้านหลังแล้วแทบแยกไม่ออกกว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย

ถ้าเขาไม่ได้เลี้ยงเจ้าลูกคนนี้อาจตั้งแต่เด็ก เขาคงคิดว่าตัวเองมีลูกชาย หน้าสวยมากกว่าลูกสาวมาดแมนแล้ว...

เรื่องของเรื่องต้องโทษว่าเขาไม่ค่อยมีเวลาอบรมอีกฝ่าย ปล่อยให้รัชนิศวิ่งเล่นอยู่ในบ้านพักตำรวจ บางทีก็พาออกไปตรวจพื้นที่ด้วย ทำให้อีกฝ่ายคลุกคลีกับพวกเพื่อนตำรวจของเขาจนเติบโตมากระโดดกระเดกแบบนี้ จึงไม่น่าแปลกใจเลยเมื่อโตขึ้นแล้วเจ้าตัวเลือกสมัครเข้าเรียนตำรวจ และกลับมาทำงานในจังหวัดบ้านเกิดของตนแทนที่จะทำอาชีพอะไรอย่างอื่นที่เหมาะสมกับผู้หญิงมากกว่านี้

“เฮ้! พ่อ...นั่งฝนกลางวันไปถึงไหนแล้ว”

“ใครว่าข้าฝนกลางวัน ข้าแค่นั่งคิดอะไรนิดหน่อยเท่านั้น” บารุง

บอกปัด “เออ...จริงสิ เมื่อเช้าออกไปรดน้ำต้นไม้หลังบ้าน เห็นเศษผ้าหรืออะไรไม่รู้อยู่ในถัง แกลงมาเผาอะไรรีเปล่า”

คนถูกถามหัวใจกระตุก หล่อนอุตส่าห์ลืมเรื่องประหลาดเมื่อคืนไปแล้วเชียว กลับถูกบิดารื้อฟื้นให้ไม่สบายใจอีกจนได้

“ไม่...ฉันไม่ได้ลงมาเผาอะไรสักหน่อย เมื่อคืนพ่อก็เห็นว่าฉันขึ้นไปนอนตั้งแต่สี่ทุ่ม” หญิงสาวตีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ผืนยิ้มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นก่อนพูดต่อโดยไม่รอให้อีกฝ่ายมีเวลาตั้งตัว

“จริงด้วย...ฉันลืมไปเลยว่เช้านี้มีประชุม ฉันไปก่อนนะ พ่อขับรถไปทำงานเองแล้วกัน” รัชนิศสั่งเร็วๆ แล้วลุกพรวดพราด วิ่งผ่านตู้โชว์ที่กั้นห้องอาหารกับห้องรับแขกออกไปคว้ากระเป๋าสะพายบนโซฟาขึ้นพาดบ่า

“เฮ้ย! เดี่ยวก่อน แกจะรีบไปไหนวะ รอไปด้วยกันสิ...” บำรุงตะโกนไล่หลังคนที่วิ่งออกจากประตูไปแล้ว

“ฉันเพิ่งนึกได้ว่ายังทำรายงานที่สาววัตรสั่งเมื่อวานไม่เสร็จเลย เดี่ยวเช้านี้ต้องประชุมแล้ว...” หญิงสาวชะงักผ่านประตูหน้าบ้านเข้ามาตอบ ก่อนผลุบหายไปอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

“เออ...ดิฉันที่ไม่ได้เอาตอนประชุมเสร็จ” คนเป็นพ่อค่อนข้างลืมเรื่องที่ถามค้างเสียสนิท

คนถูกค่อนข้างไม่ได้ยินเพราะกำลังบิดกุญแจมอเตอร์ไซค์สตาร์ทรถแล้วขี่ออกจากบ้านไม้สองชั้นเล็กๆ ที่ร่มรื่นด้วยต้นไม้ไม่เหลือวหลัง

ที่ว่าพอมถึงสถานีตำรวจที่เป็นอาคารสองชั้นตั้งอยู่ใกล้กับศาลากลางจังหวัด หญิงสาวกลับไม่ได้ทำงานดังตั้งใจเพราะเจอพรรคพวกวิ่งสวนลงมาจากชั้นสองของสถานีตำรวจเสียก่อน

“จะรีบไปไหนกันเหรอลุงสม” หล่อนถามจาสมบุญ...เพื่อนสนิทของบิดาที่เห็นหล่อนมาตั้งแต่เด็ก

“มีคนโทร. มาแจ้งว่าพบศพผู้หญิงแถวตลาดนัดเก่า ลุงกับพวกกำลังจะไปดู”

“อ้าวเธอ...งั้นฉันไปด้วยสิ” รัชนิศรีบบอก อยากหาเรื่องหนีประชุมกับसारวัตรจอมเขี้ยบของหล่อนอยู่แล้ว

“ไปสิ...มีเรื่องไปด้วยก็ดีเหมือนกัน เพื่อจะได้ช่วยกันเก็บวัตถุพยานไม่ไหว...เดี๋ยวนี้สายตาสงไม่คอยดีเท่าไร ส่วนไอ้จ๊อดนั้นก็ยังไม่คอยได้เรื่องได้ราว ต้องฝึกอีกนาน” คนพูดพยักพยเปิดไปทางชายหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ ที่ยืนหน้าเจียมเจียมอยู่ด้านหลัง

ผู้หมวดหญิงคนเดียวในจังหวัดพยักหน้ารับ กลับขึ้นไปนั่งบนมอเตอร์ไซค์แล้วขับตามรถตำรวจของสมบุญไปจนถึงตลาดนัดเก่านอกเมือง เห็นชาวบ้านหลายคนกำลังยืนมุงดูอะไรบางอย่างอยู่บนถนนลูกรังขนาดสองเลน

ที่เกิดเหตุเป็นกอหญ้าสูงท่วมหัว รอบๆ มีต้นไม้ขึ้นประปรายไม่ถึงกับรกนัก แต่ก็ไม่สามารถเดินได้สะดวก ผิดกับลานสี่เหลี่ยมที่อยู่ติดกันซึ่งถูกถางจนโล่ง เพราะอดีตเคยมีผู้นำลีนค้ำมาวางขาย แต่ตอนนี้ตลาดถูกย้ายเข้าไปในเมือง ทำให้พื้นที่แถวนี้ถูกปล่อยร้าง มีต้นไม้และหญ้าขึ้นปกคลุมเป็นหย่อมๆ

หญิงสาวจอดรถไว้ข้างทาง เดินฝ่าบรรดาไทยมุงเข้าไปดูศพที่นอนอยู่ในกอหญ้า

ศพที่เห็นเป็นผู้หญิงผมยาวนอนหงายอยู่กับพื้น เสื้อผ้าติดกายขาดกระรุ่งกระริ่ง แขนข้างหนึ่งหายไป ส่วนลำตัวมีเลือดลักออกมากองข้างนอก ขาสองข้างมีรอยเล็บเป็นทางยาว ใบหน้าและลำคอถูกขยี้จนและตุ่มเปื้อนทำให้ไม่สามารถระบุได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร พื้นโดยรอบเต็มไปด้วยเลือด ส่องลิ้นคาบผลสมกลิ่นเหม็นหน้าชวนคลื่นเหียน

รัชนิศเบือนหน้าหนีไปตั้งหลัก ก่อนกลั้นใจหันกลับมามองหาหลักฐานรอบๆ ศพ เสียดยที่บริเวณนั้นเป็นพื้นดินแห้งแข็งและก่อนหน้ามีชาวบ้านผลัดกันแฉะเวียนมาดูศพจนพื้นเต็มไปด้วยรอยเท้ามากมาย เกือบรอยเท้าที่หล่อนต้องการหาไปจนหมด

“สภาพศพและขนาดนี้เหมือนถูกสัตว์ตัวโตๆ ขย้ำเลยนะ” สมบุญเดินมาหยุดอยู่ข้างกาย เปรมขึ้นเสียงเรียบ

“ฉันก็ว่ามันแหละ แต่แถวนี้ไม่เคยมีเสือหรือสิงโตออกมาเพ่นพ่านนี่นา หรือว่ามีใครแฉ่งมาว่ามีสัตว์หลุดจากสวนสัตว์?” รัชนิศถาม สภาพศพที่เห็นอยู่ตรงหน้าไม่น่าจะเกิดจากการกระทำของมนุษย์เลย

“ไม่มีหรอก ขึ้นมีสัตว์หลุดออกมาจริง ป่านนี้คงรู้กันทั่วทั้งจังหวัดแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นมันจะมาจากไหนได้ล่ะ?”

“จากที่นี่...ป่าที่ใกล้ที่สุดมีอยู่แห่งเดียวคือ ป่าในอำเภอสมิงพราย.... ราวๆ ห้าสิบกิโลโน่นแหละ นอกนั้นก็มืดทุ่งโล่งๆ ไม่น่าจะมีสัตว์ใหญ่ซ่อนตัวอยู่ได้” สมบุญตอบ

ป่าในอำเภอสมิงพรายเป็นป่าดงดิบที่อุดมสมบูรณ์ด้วยพันธุ์ไม้หายาก และสัตว์ป่านานาชนิด ผืนป่ากินอาณาเขตตั้งแต่อำเภอสมิงพรายไล่ขึ้นไปทางเหนือตลอดแนวเทือกเขาตะนาวศรีจนถึงประเทศพม่า

“แล้วลุงว่ามันเป็นตัวยะไรล่ะ หมู เสือ หรือว่าสิงโต?” ผู้หมวดสาวขอความเห็น

“ดูจากรอยเล็บบนตัวศพแล้วน่าจะเป็นเสือหรือไม่ก็สิงโต...” จำสมบุญพูดยังไม่ทันจบดี เสียงโทรศัพท์มือถือของรัชนิศก็ดังขัดจังหวะ

หญิงสาวกดรับ นิ่งฟังอยู่อึดใจก่อนตอบกลับไปอย่างรวดเร็วแล้ววางสาย

“ลุง...มีคนพบศพอยู่ห่างจากที่นี่ไปอีกสิบกิโล สารวัตรสั่งให้ฉันไปดูทางนี้ฝากลุงกับจัดจัดการแล้วกัน” หญิงสาวส่ง

“เจออีกศพเหรอ? ฝีมือไอ้ตัวนี้เหมือนกันรึเปล่า?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน คงต้องไปดูก่อนถึงจะบอกได้” รัชนิศถอนใจเบาๆ นานที่ปีหนจังหวัดแห่งนี้จะเกิดคดีฆาตกรรมสักที พอเกิดแล้วกลับมีถึงสองคดีติดๆ กัน

“ถ้างั้นเอ็งไปเหอะ ไม่ต้องห่วงทางนี้”

หญิงสาวพยักหน้ารับ รีบตรงไปยังรถมอเตอร์ไซด์ที่จอดอยู่ จัดแจง
ปิ้งรถไปยังจุดเกิดเหตุอีกแห่งทันที

ศพที่สองเป็นศพผู้ชายสูงวัย...ดูได้จากเส้นผมขาวโพลนทั้งศีรษะ
สภาพศพไม่ต่างจากศพแรกเท่าไร เพียงแต่ศพนี้ดูน่าสยดสยองกว่า แขนขา
สองข้างถูกกัดจนเหวอะ เนื้อบริเวณท้องกับอกหายไปห้อยมใหญ่เห็นซี่โครง
และเนื้อปอดสีแดงคล้ำ ลำไส้ถูกกัดกินและลากยาวมากองกับพื้น ท้วบริเวณ
เต็มไปด้วยคราบเลือดแห้งกรัง

คนพบศพเป็นชาวบ้านที่อาศัยอยู่ใกล้บริเวณนั้น เขาตั้งใจออกมา
ทำงานที่ไร่ข้าวโพดตามปกติ แต่กลับพบศพนอนตายอยู่กลางไร่เสียก่อน

รชันิศตรตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุอย่างละเอียดแล้วคาดว่าผู้ตายน่าจะถูก
ทำร้ายบนถนน ก่อนเจ้าสัตว์ร้ายจะลากศพมากินกลางไร่ข้าวโพดห่างจาก
จุดเกิดเหตุราวสองร้อยเมตร

“ว่าไง เจออะไรน่าสนใจบ้างรีเปล่า” หญิงสาวถามลูกน้องคนหนึ่ง
ที่กำลังก้มๆ เงยๆ เก็บหลักฐานอยู่ข้างศพ

“ผมเจอรอยเท้าสัตว์เต็มไปหมด ไม่แน่ใจว่าเป็นรอยเท้าเสือหรือสิงโต”
โชคดีที่บริเวณนั้นไม่มีชาวบ้านมุงเหมือนศพแรก ทำให้ร่องรอยที่พบ
ยังค่อนข้างสมบูรณ์

“แสดงว่าสองศพที่เจอเป็นการเสียชีวิตเนื่องจากถูกลสัตว์ทำร้ายเหมือน
กันสินะ” รชันิศพืมพำ ในใจอดนึกถึงเลือดจำนวนมากที่พบอยู่ตามตัวหล่อน
ไม่ได้

หัวใจหล่อนเต้นแรงขึ้น คิดถึงความเป็นไปได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับหล่อน
อาจจะเป็นเรื่องเดียวกับศพที่พบในเช้าวันนี้ แต่อีกใจกลับแย้งว่าไม่น่าเป็น
ไปได้ บ้านหล่อนอยู่ห่างจากจุดเกิดเหตุทั้งสองแห่งหลายสิบกิโล หล่อนจะ
ไปกลับบ้านได้อย่างไรโดยที่ไม่รู้สึกตัว...

รชันิศถอนใจยาว คิดว่าถ้าหล่อนต้องการรู้ความจริง หล่อนคงต้อง

เอาเลือดที่พบในห้องนอนมาตรวจเทียบกับศพสองศพนี้ เพียงแต่ไม่รู้จะทำไฉนโดยไม่ให้คนอื่นสงสัย

“เป็นอะไรไร้เปล่าพี่ หน้าตาไม่ค่อยดีเลย” ลูกน้องคนเดิมลุกขึ้นยืนมองมาทางหล่อนด้วยความเป็นห่วง

“อย่างพี่ไม่เป็นอะไรหรอก ศพเย็นๆ เนาะๆ กว่านี้พี่ก็เคยเห็นมาแล้ว” หญิงสาวหัวเราะกลบเกลื่อน ตบปากอีกฝ่ายเบาๆ แล้วเลี้ยวไปอีกทาง

ทว่าเดินไปได้ไม่กี่ไกลเท่าไร หล่อนกลับรู้สึกขนลุกซู่ เสียวสันหลังวาบซอบกล!

รัชนิศหันหลังขวับ กวาดตามองไปตามต้นข้าวโพดที่ขึ้นหนาทึบอยู่รอบตัวอย่างระมัดระวัง แต่ก็ไม่เห็นอะไรผิดปกติ

“คิดมากไปละมั้งเรา...” ผู้หมวดสาวถอนใจยาว หัวคิ้วคลายลง ก่อนเดินกลับไปที่รถของตัวเอง

หาฐูไม่ว่าหลังต้นข้าวโพดห่างออกไปไม่กี่เมตร มีใครบางคนกำลังจับตามองตามหล่อนไปไม่คลาดสายตา!

รัชนิศทั้งตัวนั่งเฝ้าหน้าพาดศีรษะกับพนักโซฟา วางเท้าพาดไว้บนโต๊ะเตี้ยตรงหน้าแล้วยกแขนขึ้นกอดอก ก่อนหลับตาลงอย่างหมดเรี่ยวแรง วันนี้หล่อนเสียเวลาไปกับศพและๆ สองศพนั้นจนไม่เป็นอันทำอะไร พอว่างเข้าหน่อยก็โดนสารวัตรเรียกไปบนเรื่องทำรายงานไม่เสร็จจนหุซา แถมด้วยการไล่บี้ให้หล่อนตามหาตัวคนร้ายหรือจะเรียกให้ถูกว่าสัตว์ร้ายที่ก่อเหตุฆาตกรรมเหยื่อสองรายนี้ให้ได้โดยเร็วที่สุด

หญิงสาวถอนใจยาว นอนพักสายตาดูอยู่ตรงนั้นจนเกือบจะหลับอยู่รวมร่อ ตอนที่อะไรบางอย่างซึ่งเย็นเฉียบถูกแนบเข้าที่แก้ม หล่อนสะดุ้งโหยง ยกขาออกจากโต๊ะ ลุกขึ้นนั่งตัวตรงมองคนก่อกรวนอย่างเอาเรื่อง ก่อนแววตาจะอ่อนลง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

“พ่อนะเอง เล่นอะไรไม่รู้” รัชนิศบ่น แต่พออีกฝ่ายยื่นกระบี่ป้อง

น้ำอัดลมในมือให้ หล่อนก็ยิ้มออก เปิดฝาและยกกระป๋องขึ้นดื่มแก้กระหาย
“ไ้...ไ้ยีนไ้สมว่าวันนี้เจอศึกหนักเลยหรอ” บำรุงถาม

วันนี้เขาคือนำตัวผู้ต้องหาคดียาบ้าไปขออำนาจฝากขังที่ศาลจังหวัด ทำให้ไม่ได้ไปร่วมหาหลักฐานคดีฆาตกรรมกับลูกสาว แต่ก็ไ้ยินเรื่องที่ เกิดขึ้นจากชาวบ้านมาบ้าง ดังนั้นพอกลับมาถึงบ้านตอนสองทุ่มกว่าๆ เห็น ลูกสาวนั่งหมดแรงอยู่ตรงนี้จึงอดไม่ได้ที่จะหาน้ำอัดลมเย็นๆ ที่อีกฝ่ายชอบ มาส่งให้ถึงที่

“ก็พอตัว แต่พ่อไม่ต้องห่วง เรื่องแค่นี้ฉันจัดการไ้” คนพูดตอบก ตัวเองแรงๆ พร้อมส่งยิ้มมั่นใจให้อีกฝ่าย

“แกจะจัดการยังไ้ คราวนี้ไม่ใช่คนร้ายเหมือนทุกทีที่แกจะวิ่งโร่เข้าไป ตะครุบตัวแบบบ้าดีเดือดนะ แต่เป็นตัวอะไรก็ไ้ไม่รู้” คนเป็นพ่อพูด พลางนั่งลงบนโซฟาอีกตัว

“ไม่ใช่ตัวอะไรที่ไ้ไหนหรอก เลื่อนะ” หญิงสาวพูดเหมือนเป็นเรื่อง ปกติ หน้าตาทำทางไม่ได้เดือดร้อนสักนิดที่คนร้ายในคดีนี้จะเป็นสัตว์หน้า ชนตัวหนึ่ง

“เลื่อ?”

“ไ้...รอยเท้าที่เจอรอบศพที่สองไ้รับการยืนยันมาแล้วว่าเป็นรอย เท้าเลื่อ คิดว่าน่าจะตัวประมาณสองเมตร หน้าลักสองร้อยกิโลเห็นจะไ้”

“นั่นยิ่งแล้วใหญ่ แกจะจัดการกับเลื่อตัวนั้นยังไ้ เกิดมาเคยล่าเลื่อ กับเค้าที่ไ้ไหน”

บำรุงยืนหน้าเข้ามาถามไ้ใกล้ๆ ดวงตาเต็มไปด้วยความห่วงใย ต่อให้ ลูกสาวของเขามีฝีมือด้านการยิงปืนและการต่อสู้แบบประชิดตัวแค่ไหน แต่ จะให้ไปสู้กับเลื่อคงไ้ไ้หว

“แต่ก่อนไม่เคยก็จะได้เคยคราวนี้แหละพ่อ” หญิงสาวเล่นลิ้น

“ยังมีอารมณ์พูดเล่นอีก ข้าพูดเรื่องซีเรียสนะไ้ไ้”

คนเป็นพ่อยกมะเหลงจะเขกหัว แต่ลูกสาวรู้แกว่รีบขยับหัวหลบ ทำให้

รอดพ้นเงื้อมมือบิดาไปได้หวุดหวิด

“ແ່ມ...ພ່ອ ຈົນກໍ່ເຮືອດເມື່ອນກັນນະ ມີຊາວບ້ານຕາຍໄປຕັ້ງສອງຄົນ ໄມ່ຮູ້ມັນເປັນເສືອຫົວຮີເປລາຕິ່ງໄດ້ລ່າເຍື່ອຕົນໜຶ່ງສອງຮາຍຮ້ອນ ເພາະຄ້າເປັນ ອຢ່າງນັ້ນ ໄມ່ແນ່ວ່າຕົນນີ້ມັນອາຈະອອກລ່າເຍື່ອອີກ”

“ແລ້ວແກະຈະກໍ່ຍັງໄງ ຈະໄປດັກຈັບມັນທີ່ໄກນ ເສືອນະໄມ່ໃ້ແມວ ຈະໄດ້ຈັບ ມັນງ່າຍໆ”

“ຈົນວ່າຈະລອງໃຊ້ເຍື່ອລ່ອ່ແລ້ວແອບວາງກໍ່ລັງຊຸ່ມຈັບມັນດີມ້ຍ” ຫຼົງສາວ ຫາຮືອ

“ເຍື່ອລ່ອ່ຍັງໄງຂອງແກະ”

“ກໍ່ເອົາວັງຫຼືອສັດຜະໄວຮັກອຢ່າງໄປລ່ອ່ມັນແລ້ວໃຊ້ປີນຢາສລບຈັດການ ຍັງໄງລະ” ຣັຊນິຄຣເລແຜນການ ສີໜ້າຈິງຈັງ ໄມ່ມີທໍາທີ່ພຸດເລ່ນອີກ

“ໄອ້ໄຫວມັນກໍ່ໄຫວຢູ່ຫຼອກ ແຕ່ແກະແນ່ໃຈໄດ້ຍັງໄງວ່າມັນຈະມາກິນເຍື່ອ ມັນອາຈະຮູ້ວ່າພວກເຮົາວາງແຜນຈະດັກຈັບມັນເລີຍໄປຫາຄົນກິນແທນກໍ່ໄດ້”

“ມັນຕັງໄມ່ຈລາດອຢ່າງນັ້ນຫຼອກມ້າງ” ຄົນພຸດລາກເສີຍຍາວ ມື່ອຍ່າງ ທີ່ໄກນເສືອຈະຈລາດກວ່າຕົນ

“ວ່າໄມ່ໄດ້ ສັດຜະພວກນີ້ມີລັກຊະນະຄືກັນ ພອເຂົ້າໄກລ້ອະໄກ້ອາຈ ເປັນອັນຕຣາຍ ມັນກໍ່ຈະໄມ່ຍອມໄຟລ່ມາ”

“ຄ້າງັ້ນພ່ອມີວິທີທີ່ດີກວ່ານີ້ມ້ຍລະ”

ຄົນເປັນພ່ອສ່າຍໜ້າ ເຈົ້າຕົວຈິງພຸດຕ່ອ

“ຄ້າອຢ່າງນັ້ນລອງວິທີນີ້ດູກ່ອນແລ້ວກັນ ຄ້າໄມ່ໄດ້ຜລ່ອຍຫາວິທີອື່ນ ເພາະ ຂືນຜັນໄມ່ທໍາອະໄກລະ ມີແຫຼ່ງໂດນສາຣາວັຣເຮັດໄປນັ່ງເທດນາຈນຸຊາອີກອຸບາແງ”

ບ້າຣຸ່ງຫົວຮາະຮັນ ເອື້ອມມື່ອໄປຕບບ້າລູກສາວແມ່ໆ ແລ້ວລຸກຂື້ນຢືນ

“ຕາມໃຈແກ່ແລ້ວກັນ ແຕ່ຈະທໍາອະໄກກໍ່ຮະວັງໆ ໄວ້ ພ່ອໄມ່ກວນແລ້ວ ແກ່ນອນ ພັກໄປກ່ອນເອະ ເຕີຍພ່ອຈະອອກໄປຊື້ອກັບແກ່ລັມຫົວໄປບ້ານໄອ້ສມມັນໜ່ອຍ ຕົນນີ້ມັນໄມ່ໄດ້ເຂົ້າເວຣເລຍຮວນພ່ອໄປດູບອລທີ່ບ້ານ ຄ້າດືກນັກພ່ອອາຈະຄ້າງ ທີ່ນັ້ນ ແກ່ປິດບ້ານອນໄດ້ເລີຍ ໄມ່ຕ້ອງຮວ” ຄົນເປັນພ່ອສິ່ງຄວາມ

“แต่ข้างนอกยังมีเสื้อแฟนฟ่านอยู่เลยนะ ฉันวาร์อให้จับมันได้ก่อน ไม่ดีกว่าหรือ”

“ขึ้นรถแกจับมันได้ ช้าคงไม่ต้องออกจากบ้านไปไหนเป็นเดือนละมัง” บารุงหัวเราะหึๆ ไม่สนใจคำทักท้วงของลูกสาว

รัชนิศไม่รู้จะแย้งยังไง ได้แต่มองตามหลังอีกฝ่ายหายเข้าไปในครีวอย่างไม่สบายใจ

พ่อของหล่อนชอบไปค้างบ้านสมบุญบ่อยๆ ปล่อยให้หล่อนนอนเฝ้าบ้านคนเดียวจนชินชา กอปรกับบ้านหลังนี้ตั้งอยู่ในหมู่บ้านใจกลางเมือง และหล่อนเองก็เป็นตำรวจจึงไม่ได้กังวลอะไรมาก แคเปิดประตูหน้าต่างให้เรียบร้อย ไม่ล่อหลอตาโจรก็พอ เพียงแต่คืนนี้หล่อนรู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ คิดว่าอาจเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นอีกจึงไม่อยากให้พ่อไปบ้านสมบุญตามลำพัง

“ถ้างั้นเดี๋ยวฉันขี่รถไปส่งแล้วกัน กินเหล้าเสร็จพอก็ก้างกับลุงสมเลย ไม่ต้องกลับมาบ้านนะ” เจ้าตัวรีบบอกเมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินย้อนกลับมาอีกครั้ง และทำท่าจะเดินออกประตูบ้าน

“เออๆ...แกนี่ นับวันจะเหมือนแม่...ไม่สิ เหมือนพ่อซ้ำขึ้นทุกทีแล้ว”

คนถูกว่ายิ้มรับ หน้าตาไม่เดือดร้อน หล่อนคว้ากุญแจมอเตอร์ไซด์ ลูกขึ้นเดินไปโอบไหล่บิดาที่เตี้ยกว่าหล่อนเกือบพุดไปที่รถมอเตอร์ไซด์ด้วย กัน ก่อนขี่รถไปส่งอีกฝ่ายที่บ้านของสมบุญ

จากที่จะแวะมาส่งบารุงอย่างเดียวแล้วกลับไปวางแผนจับกุมพยัคฆ์ร้าย รัชนิศกลับติดลมหนึ่งกินเหล้าและดูบอลกับบิดาและสมบุญไปด้วย จนผ่านครึ่งแรกของเกมโดยที่ทั้งสองทีมยังไม่ได้ประตูพอฟังไล่หล่อนกลับ

“ไม่ต้องห่วง ข้าจะนอนกับไอ้สมที่นั่นแหละ แกร็บกลับบ้านไป เกือบห้าทุ่มแล้ว ขี่รถกลับคนเดียวมันอันตราย ถึงแกจะเป็นตำรวจก็เหอะ เที่ยงไงแกก็เป็นผู้หญิง”

“จ๊ายๆ รู้แล้วพ่อ แหมอย่าจริงเชียว ฉันไม่คิดว่าตัวเองเป็นผู้ชายสัก

หน่อย” รัชนิศบ่นกระปอดกระแปดระหว่างลุกขึ้นจากโซฟาแต่โดยดี เพราะรู้ว่าบิดาไม่ต้องการให้หล่อนกินเหล้ามากมายจนต้องนอนค้างที่บ้านสมบุญซึ่งมีแต่ญาติพี่น้องผู้ชายถึงได้เอ่ยปากไล่หล่อนกลับบ้าน

“เออ...แล้วขั้บรระวังๆ หน่อยละ” บำรุงเตือนไล่หลัง

“รู้แล้ว ทำอย่างกับฉันไม่เคยกินเหล้ากับพ่อจั้นแหละ เหล้าแค่นี้ไม่เท่าไรหรอก...” หล่อนบอกทิ้งท้าย

คืนนี้หล่อนดื่มเหล้าไปค่อนข้างมากก็จริง แต่ไม่ถึงกับเมา แค่เดินเซเล็กน้อยเท่านั้น เรียกว่าน้อยกว่าทุกครั้งที่มาตั้งวงดื่มด้วยซ้ำ ดังนั้นเพียงก้าวมาถึงรถมอเตอร์ไซด์ที่จอดแอบอยู่ริมรั้วไม้หน้าบ้าน หล่อนจึงรู้สึกตื่นตัวทันที

สัญญาตาฉันทบอกหล่อนว่าตัวเองกำลังถูกใครบางคนจับตามอง!

หญิงสาวชะงักเท่า เหลียวมองรอบตัวอย่างระมัดระวัง

บ้านที่อยู่ใกล้สุดอยู่ห่างออกไปเกือบร้อยเมตรปิดไฟเพียง เหลือเพียงแสงไฟจากเสาไฟฟ้าที่ติดข้างดัดบังห่างจากหล่อนราวสิบเมตรเท่านั้น ทำให้ถนนเลนเดียวแคบๆ หน้าบ้านของสมบุญดูวังเวงและมืดสลัว

ขณะที่เบื้องหน้าหล่อนเป็นทุ่งโล่ง ริมขอบถนนมีพงหญ้าสูงท่วมหัว ถ้าจะมีอะไรหรือใครซ่อนตัวอยู่คงมองเห็นได้ยาก แต่สำหรับคนที่มึนสายตาอย่างหล่อนแล้ว พบว่าหลังพงหญ้าพวกนั้น ไม่มี ‘อะไร’ ซ่อนอยู่

หล่อนกวาดตาไปทางซ้ายบ้าง เห็นต้นมะขามต้นใหญ่ยืนตระหง่าน ด้านข้างมีพุ่มไม้สูงราวเอว ความรู้สึกบางอย่างบอกว่ามีบางสิ่งบางอย่างซ่อนอยู่หลังต้นไม้นั้น

รัชนิศก้าวไปหามันช้าๆ ไม่สนใจว่ารอบด้านจะเงียบกริบ ไร้ซึ่งเสียงหรีดหรีดดังระงมเฉกเช่นทุกวัน มีเพียงเสียงใบไม้กึกไม้ส่ายไหวไปตามสายลม ยิ่งระยะทางสั้นลงเท่าไร หัวใจหล่อนยิ่งเต้นระรัวมากขึ้นเท่านั้น กล้ามเนื้อทั่วร่างตึงเครียด เตรียมพร้อมรับมือกับสิ่งที่ซ่อนตัวอยู่

ท่าว่า...อีกแค่สามก้าวจะถึงไม้ใหญ่ต้นนั้น หล่อนกลับต้องชะงัก ตัว

แข็งค้างอยู่กับที่ ก้าวขาไม่ออกอีกต่อไป เมื่อสายตาประสานเข้ากับดวงตาสีอำพันคู่หนึ่ง!

ดวงตาที่สว่างเรืองรองเป็นพิเศษท่ามกลางความมืด...

ดวงตาที่กำลังจ้องมาที่หล่อนจากหลังพุ่มไม้ ตาไม่กะพริบ...

หัวใจหล่อนร่วงไปอยู่ปลายเท้า ไม่ต้องมีใครบอกก็รู้ได้ทันทีว่าเจ้าของดวงตาคู่นั้นคงไม่ใช่คนธรรมดาแน่
ที่สำคัญมันคงไม่ใช่คนด้วยซ้ำ!

รัชนิศพยายามตั้งสติ รวบรวมกำลังใจเลื่อนมือไปแตะกระบอกปืนที่เหน็บไว้ตรงบันเอวด้านหลังซ้ายๆ สายตายังจับอยู่ที่ดวงตาสีอำพันตรงหน้า วัดใจกันว่ามันจะกระโจนเข้ามาขย้ำคอหล่อนก่อนที่จะหล่อนจะชักปืนรีเปล่า

ในที่สุดหล่อนก็ชักปืนออกมาได้สำเร็จ มือเรียวบางกุมกระชับอาวุธในมือขณะก้าวเท้าเข้าไปหาเป้าหมายอย่างเชื่องช้า แต่ชั่วพริบตา ดวงตาสีอำพันคู่นั้นกลับหายไปจากพุ่มไม้ตรงนั้น

หญิงสาวมวดคิ้ว ลังเลอยู่แค่ชั่วขณะ ก่อนจะจรดฝีเท้าไปข้างหน้าต่ออย่างเงียบกริบ

ทุกอย่างก้าวเตรียมพร้อมจะล่าเหยื่อ

หล่อนไม่ยอมปล่อยให้มันหนีไปได้ง่ายๆ หรือก ้อตัวที่หล่อนเห็นจะต้องเป็นสัตว์ร้ายที่หล่อนกำลังควานหาตัวอยู่เป็นแน่...

รัชนิศเพ่งสายตาฝ่าความมืด อาศัยโสตประสาทรับฟังเสียงการเคลื่อนไหว อาศัยจมูกสูดกลิ่นของเป้าหมายตามทิศทางลมที่พัดเข้าหาตัว รับรู้ถึงกลิ่นสาบจางๆ ทำให้มั่นใจว่าเจ้าตัวนั้นยังซ่อนตัวอยู่ที่เดิม

หญิงสาวสูดหายใจเข้าลึก สองมือกุมปืนยกเล็งไปยังตำแหน่งที่มันซ่อนตัว

แต่ทว่า...ขณะกำลังจะเหนี่ยวไก เป้าหมายของหล่อนกลับกระโดดออกจากที่ซ่อน มายืนตระหง่านอยู่ตรงหน้าหล่อนเสียก่อน!

เลือดดาว!

ตำรวจสาวผละ ถอยหลังไปหนึ่งก้าวอย่างตกใจ ก่อนตั้งสติได้เล็งปืนไปตรงหน้าอีกครั้ง ดวงตาจ้องเขม็งไปที่เจ้าของดวงตาสีอำพันคู่ นั้น

เลือดดาวตรงหน้ามีขนสีน้ำตาลอมทอง ตามตัวมีลายจุดสีดำเรียงตัวเป็นกลุ่มเหมือนเลือดดาวทั่วไป แต่ตัวมีขนาดใหญ่กว่าปกติถึงสองเท่า ประมาณน้ำหนักได้สักสองร้อยกิโลกรัม

ระยะทางไม่ถึงเมตร ทำให้หญิงสาวไม่มีเวลาคิดมาก ตัดสินใจเหินหวาไปจัดการมันก่อนที่มันจะกระโจนเข้าใส่หล่อน ทว่ามือที่กำลังจะเหินหวาไถของหล่อนกลับถูกอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นขัดอย่างแรงจนปืนหลุดจากมือ กระเด็นไปตกอยู่ข้างพวงห้อย

หญิงสาวทำตาปริบๆ ยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง รู้แต่ว่าแรงที่กระแทกใส่มือหล่อนนั้นรุนแรงมาก มากจนหล่อนถึงกับเซไปทีเดียว

หล่อนมองเลือดดาวตัวโตตรงหน้าอย่างประหลาดใจ นอกจากมันจะยืนจ้องเขม็งมาที่หล่อนแล้ว มันไม่ได้ขยับตัวสักนิด ไม่รู้จะทำไมถึงมีแรงมหาศาลพุ่งเข้าใส่หล่อนแบบนี้

จะว่าไป เจ้าเลือดตรงหน้าก็ไม่ได้มีท่าทีคุกคามหรือแผ่รังสีอำมหิตใดๆ สักนิด เหมือนกับว่ามันไม่ได้มีเจตนาร้ายกับหล่อน

หญิงสาวนึ่วหน้า สบตามันอีกครั้ง เจ้าของดวงตาสีอำพันที่ดูสุกสกาวยิ่งกว่าดวงดาวบนฟ้า ดวงตาที่เหมือนจะดึงดูดให้หล่อนจมหายเข้าไปในก้นเหวลึกที่ไม่มีจุดสิ้นสุด

หล่อนคงจะยืนจ้องตามันอยู่อย่างนั้น ถ้าไม่ได้รู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่างในร่างกายตน

จู่ๆ หัวใจหล่อนก็เต้นระรัว เนื้อตัวร้อนวูบวาบคล้ายมีพลังบางอย่างพลุ่งพล่านอยู่ภายใน พลังที่พร้อมจะระเบิดออกมาได้ทุกเมื่อ

“โอ๊ะ...” หญิงสาวทรุดตัว คุกเข่าลงกับพื้น มือสองข้างกดอกแน่น ใบหน้าเหยเกิดด้วยความเจ็บปวด

ใช่แล้ว...เมื่อคืนหล่อนก็รู้สึกอย่างนี้เหมือนกัน!

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำรอยเดิมอีกครั้งกระตุ้นให้หล่อนนึกออก จำได้ว่าเมื่อคืนหลังจากเข้านอนแล้ว หล่อนเกิดอาการประหลาดอย่างนี้เช่นกัน อาการที่เหมือนเนื้อหนังกำลังจะปริออก กระตุกล้นเปรี้ยะๆ กล้ามเนื้อหดเกร็งและเจ็บปวดไปทั่วร่าง ก่อนที่หล่อนจะทำอะไรไม่ได้อีกเลยและฟื้นขึ้นมาในสภาพเปลือยเปล่า

เกิดอะไรขึ้นกับหล่อนกันแน่?

หญิงสาวกัดฟันข่มอาการปวด เหยยหน้าขึ้นมองเจ้าเสือดาวตัวโตที่ยังยืนสงบนิ่งอยู่เหนือร่างหล่อน ไม่มีทีท่าจะเข้ามาขย้ำคอหล่อนเหมือนกับที่ทำกับเหยื่อสองรายก่อนหน้านี้ แววดตาของมันแลลึกล้ำสุดหยั่งยิ่งกว่าหลุมดำในอวกาศจนหล่อนอยากจะทำใจคิดว่ามันกำลังรอดูอาการแปลกประหลาดของหล่อนด้วยความสนใจ

รัชนิศสง่เสียงคราง หอบหายใจแรงด้วยความเจ็บปวด หากในความเจ็บปวดนั้นหล่อนกลับตระหนักยิ่งกว่า เมื่อได้เห็นนิ้วเรียวยาวของตัวเองกำลังหดสั้นเข้าและมีเส้นขนเล็กๆ สีเหลืองทองงอกออกมาปกคลุมผิวสีน้ำผึ้งจนมองตรงหลังมือ ก่อนที่มือทั้งสองข้างของหล่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นอุ้งเท้าสัตว์ที่มีกรงเล็บอันแหลมคม

หญิงสาวตกใจสุดขีด มองมือสองข้างของหล่อนอย่างไม่เชื่อสายตา แต่ยังไม่ทันส่งเสียงโวยวายใดๆ อาการเจ็บปวดอย่างรุนแรงในร่างกายที่พุ่งพรวดขึ้นกะทันหัน ทำให้สติของหล่อนขาดผึง

ล่านึกสุดท้ายบอกให้รู้ว่าร่างกายของหล่อนกำลังเปลี่ยนแปลง จากนั้นทุกอย่างรอบตัวก็ดับวูบ

ด้วยเหตุนี้ เจ้าตัวจึงไม่ทันได้เห็นว่ามีเท้าเปลือยเปล่าของใครบางคนเดินมาหยุดอยู่ข้างร่างของหล่อน

ร่างที่ไม่ใช่ร่างของมนุษย์อีกต่อไป!